

KÜSKÜN İRTİHAL

Numan Altuğ ÖKSÜZ

Tok bir ses kulağımı çınlattı ve kuşlar pustukları dallarından göğe doğru kaçıştı. Denizin üzerindeki sisi dağıttı kuşların kanatlarından kopan esinti. Bu esnada geceden beri hiç kesilmeyen yağmur bir an durakladı, nefesimi yokladı. Sonra elinden bir şey gelmeyeceğini anlayarak kaldığı yerden devam etti. Orman sessizliğinden ödün vermedi. Ağaçlar gözlerini kaçırdı benden. Rüzgâr fırsat kolluyordu belli ki. Omuzlarımdan tutup yere savurdu beni. Toprak ise “alışkınım ben” dercesine kucakladı bedenimi.

Korku parmak uçlarımdan denize doğru göçmüş olmalı. Belki de kuşlar alıp götürdü, bilmiyorum. Üşümüyorum da artık. Etime, bugün doğmayan güneşin sıcaklığı dolmaya başladı. Ama canım acıyor. Canım mı? Hem de çok. Ayak parmaklarımda bile sancı dolanıyor ve gittikçe katlanıyor. Yağmurdan da fayda yok. Oysa öyle demiyordu mısralar. Bir kere daha anladım şairlerin yalancı olduğunu. Hani bahar yağmurlarının dindirmeyeceği acı yoktu?

Gözlerimin önünden bir film şeridi geçmiyor. Geçmesin de zaten. Manzara güzel: sabah, deniz, martılar, gemiler... Keşke de demeyeceğim. Benim gibi aymaz insanların kelimesi olamaz keşke. Çünkü benim gibiler, dünyaya on kere de gelseler aynı şeyleri yaparlar: inanırlar, unuttular ve aldanırlar. Şairlere bile kanmış biri neden keşke desin ki?

Şu şehrin havasını nefesleyeli daha bir yıl bile olmadı. Aşk, para, mülk, itibar... Her şey bir anda avucuma doluverdi. Ne tatlı ne de güzeldi; lakin yetmedi. Bir türlü sonu gelmedi.

Bitmeyen şeyin güzelliği kalmıyor ki.

Deniz kıymetli olur muydu bir kaptan için, ufukta liman gözükme- se? Olmazdı elbet. Benim varacağım bir liman yoktu. Olsaydı bugün toprağa sırtımı vermiş, kirpiklerim yapış yapış olmuş bir şekilde değil, avucumun içine konan naif parmaklar ile karşımdaki nefis manzarayı seyrederdim. Denize başını sokup çıkararak şu karabatağın ne mühim bir kuş olduğunu anlatırdım uzun uzun. Peşine de az uzaktaki adanın hikâyesini eklerdim. Anlaşılan keşke diyeceğim. Manzara hakikaten do- yulacak gibi değil.

Altı elli vapurunun sesini duyuyorum sanırım. İlk vapurun düdüğü ağaçların dallarına değdiğine göre birazdan sabahın o güzel mahmurlu- ğu silinecek demektir. Deniz dalgalanmadan, ormanın sessizliği yitme- den alsa ya beni şu vapur... Şiirlerdeki gibi varsam ya ufkun ardına... Hey vapur dinle beni!

“Nolur bir sabah vakti

Çağırsa bizi sonsuzluk,

Birden demir alsa gemi

Başlasa güzel yolculuk.”¹

Ah bu şairler... Hepsi yalancı; fakat bir o kadar da masum...

Yağmur dindi, acım hafifledi. Ayak parmaklarım rahatladı da göğ- sümde biraz sızı kaldı. Demek ki yağmur acıya fayda etmiyormuş. İyi de... Ne oluyor? Deniz! Nereye kayboldun? Karabatak suya mı gömül- dün? Rüzgâr ses ver!.. Haaa!.. Tamam tamam, anladım. Vapur duydu bağırdığım dizeleri. Aldı beni güvertesine usulca ve başladı yolculuk.

Biliyorum! Yolculuğun sonunda melekler gelip soracak...

Ve Tanrı beni hiçbir zaman affetmeyecek.

Ben de şairleri affetmeyeceğim!

1 Ahmet Hamdi Tanpınar, *Bütün Şiirleri*, s. 39, Dergâh Yayınları, İst. Eylül 2012.